

TEACHING ENGLISH TO THE YOUTUBE GENERATION

TIENDE NATIONAAL CONGRES ENGELS

Op vrijdag 15 maart 2013 vond in De Reehorst in Ede het tiende Nationaal Congres Engels plaats. Het was een bijzonder congres, dat werd bijgewoond door speciale gasten: Rients Miedema, de eerste voorzitter van het Nationaal Congres Engels (NCE), en Ineke Wekker, de weduwe van Herman Wekker, de naamgever van de journalistenprijs (zie p. 55). Geert Mak hield de slotlezing over zijn reizen door Amerika en (bijna) alle deelnemers kregen een gesigneerd exemplaar van zijn boek *Reizen zonder John*.

Steven Bukin. Foto: Lotte Debeij

Het thema van het congres 'Teaching English to the YouTube generation' werd geïntroduceerd door Steven Bukin, *an early adapter* zoals hij zelf zei. Hij vertelde iets over de geschiedenis van de technologische ontwikkeling en zette een aantal voors en tegens op een rij. Aardig voorbeeld: kleuters kunnen aardig met een iPad overweg maar niet meer dan elf procent is in staat om hun eigen schoenveters te strikken (in het VK). De term 'fat, dumb and happy' wordt wel gebruikt voor onze Einsteingeneratie.

In zijn workshop ging hij in op de *flipped classroom* – een term die opeens overall opduikt. Bukin zelf omschrijft het als 'essentially, early proponents of flipped teaching (the Khan Academy et al.) propose an inversion of traditional teaching methods, delivering instruction online (usually by video) and moving homework into the classroom'. Het idee is dat docenten instructies opnemen op video die leerlingen buiten de lessen bekijken en dat het huiswerk maken in de les gebeurt.

Een greep uit de andere workshops – Patricia Rose: 'Teaching screenagers', Jan Bernd ten Berg: 'Getting the most out of YouTube as a teaching tool', Ingrid de Beer: 'Pecha Kucha? TED talks? Speaking activities for screenagers', Janneke Geursen & Louise Taylor: 'Flipping the English classroom', Diederik Oostdijk: 'Poetry for the YouTube generation'. Iedere spreker probeerde op zijn of haar manier inhoud te geven aan het thema en dat zij daar aardig in slaagden is te zien uit de evaluaties die we binnenkregen: een ruime voldoende voor het onderwerp en thema.

Naast twee rondes workshops waren er drie subplenaire lezingen: Michael Harris over 'Essential skills for the 21st century secondary classroom', Paul Davies over 'The educator's new clothes' en John Hughes over 'The three I's of using video: Inspire, Inform, Integrate'. Alle drie hielden zij bijzonder inspirerende voordrachten.

De sfeer was goed onder de bijna vierhonderd deelnemers, veel oude bekenden

ontmoetten elkaar en er werd druk genotwerkt. Op de uitgevermarkt stonden zo'n 25 stands van alle belangrijke uitgeverijen en andere organisaties. De uitstekend verzorgde lunch vond plaats in de tentoonstellingsruimte, zodat er kon worden rondgelopen en materiaal kon worden bekeken of gesprekken aangeknoopt.

De dag werd afgesloten door Geert Mak die had toegezegd om vierhonderd exemplaren van zijn boek te signeren. Om drie uur kwam hij aangereden en om vier uur zou hij zijn lezing geven – bijna een uur om al die boeken te signeren. Na 250 keer zijn handtekening te hebben gezet, wilde zijn hand niet meer. Gelukkig kon hij nog wel ruim een uur lang uit de losse pols vertellen over Amerika en hoe hij daar in de voetsporen van John Steinbeck en zijn *Travels with Charlie* heeft rondgetrokken. Vaak stond hij heel vroeg op om dan een paar uur lang in een *diner* te gaan zitten en te praten met *locals* – zo kreeg hij een indruk van het echte Amerika en het stemde hem in de regel niet echt vrolijk.

(linksboven) Paul Davies; (rechtsboven) Michael Harris; (tweede rij links) John Hughes; (tweede rij rechts) Geert Mak. Foto Geert Mak: Christien van Gool; overige foto's: Lotte Debeij

Na afloop kon er bij de borrel worden nagepraat en de meeste deelnemers waren tevreden over de dag. Dat je het niet iedereen naar de zin kunt maken, werd duidelijk uit deze opmerkingen op het evaluatieformulier: een man uit

Middelburg vond de *accessibility* best goed, maar vond het wel een eind rijden vanuit Middelburg. Een verbitterde figuur vond de catering maar niks, omdat er in de pauzes geen cakejes uitgedeeld werden.

Zie voor de videoverslagen <[www.](http://www.youtube.com/user/CongresEngels)

[youtube.com/user/CongresEngels](http://www.youtube.com/user/CongresEngels)>. Op <www.nationaalcongresengels.nl> staan van verschillende lezingen en workshops de PowerPoints. ■

Christien van Gool

Winnaars van de Herman Wekkerprijs
 1995: Hans Bouman
 1997: Tine van Houts
 1999: Charles Groenhuijsen
 2001: Peter Sierksma
 2003: Max Westerman
 2005: Hans Steketee
 2007: Lia van Bekhoven
 2009: Tom-Jan Meeus
 2011: Hieke Jippes
 2013: Eelco Bosch van Rosenthal

Herman Wekkerprijs 2013 voor Eelco Bosch van Rosenthal

Eelco Bosch van Rosenthal. Foto: Lotte Debeij

Op het Nationaal Congres Engels (NCE) wordt elke twee jaar een journalistenprijs uitgereikt. Deze gaat naar een journalist uit Nederland die zich verdienstelijk heeft gemaakt om nieuws uit en over Engelstalige landen te verspreiden in Nederland. De prijs is vernoemd naar professor Herman Wekker, een van de oprichters van het Nationaal Congres Engels, die in 1997 is overleden. Hij bedacht het idee voor deze prijs en in de loop der jaren is hij aan behoorlijk wat bijzondere journalisten toegekend.

Het juryrapport werd samengesteld door Jan Valkenburg nadat het bestuur van het NCE na ampele overwegingen had besloten dat Eelco Bosch van Rosenthal de winnaar moest worden. Uit het juryrapport: ‘2012 was een bijzonder jaar voor Groot-Brittannië waarin de Britse koningin haar gouden jubileum vierde, de Olympische Spelen plaatsvonden in Londen en prins William Kate in zijn armen sloot. Maar ook in Amerika vond een speciale gebeurtenis plaats: er waren presidentiële verkiezingen en men besepte dat de “Yes, I can”-euforie voorbij was. Zou Obama erin slagen om wederom president te worden of zouden we Maarten van Rossem krijgen? Er was een journalist die het hele land doorkruiste en ons perfect op de hoogte hield van wat er leefde onder het Amerikaanse volk. Hij volgde de debatten en liet ons kennismaken met interessante men-

sen. Hij was niet partijdig en besteedde evenveel aandacht aan Romney als aan Obama.’

Vijf jaar lang was Eelco Bosch van Rosenthal correspondent voor de NOS in Amerika – helaas liep zijn termijn vlak na de verkiezingen af en inmiddels is hij teruggekeerd naar Nederland. In zijn dankwoord ging Bosch van Rosenthal in op de mythe dat wij Nederlanders zo goed Engels spreken. ‘Als mijn eigen middelbareschooljaren een goede indicator zijn, en dat vermoed ik, is de grootste vijand van de leraar Engels het wijdverbreide misverstand dat we die prachtige taal toch al wel spreken. Ik heb de afgelopen zes jaar in Washington van dichtbij mogen zien hoe fout dat kan gaan, als mannen zoals Jan Peter Balkenende, Maxime Verhagen en Uri Rosenthal weer eens dachten een bezoek aan Washington af te kunnen zónder bijscholing door de Vughtse nonnen. Het deed vaak pijn aan de oren, en het is een geluk bij een ongeluk dat hun koeterwaals vanwege het geringe belang van Nederland nooit de Amerikaanse televisiejournals haalde. Het Engels van Wouter Bos en Frans Timmermans was daarentegen fantastisch. Maar wie dáár weer uit wil concluderen dat de sociaal-democratie dús zijn talen beter beheerst, hoeft alleen maar even terug te denken aan de ondernemers van Joop den Uyl (de “undertakers”) om te weten dat dat

niet waar is. We dénken allemaal dat we Engels spreken. Zoals we ook dénken dat we Amerika kennen. De Nederlander stapt in het vliegtuig, rijdt in een camper het bekende, schitterende rondje dat van Los Angeles, via Las Vegas en Death Valley naar het noorden leidt, naar San Francisco, zakt weer af om drie weken na de landing weer terug naar Schiphol te vliegen vanuit LA, en denkt dat hij de Verenigde Staten kent en snapt. Voor zover hij dat nog niet deed na jarenlang televisiekijken.’

Verder hield Bosch van Rosenthal een pleidooi voor het in stand houden van de buitenlandcorrespondent: ‘Vanaf een lawaaierig dak de krant napraten kan iedereen. Eigen betekenis aan het nieuws geven en, vooral dat, het land intrekken om dat nieuws te illustreren, daarvoor is de goed ingevoerde correspondent nodig. Hard nodig. Heel hard nodig. Adriaan van Dis zei onlangs in de Volkskrant: “Ik krijg dit bijna niet mijn strot uit omdat het al zó vaak is gezegd, maar Nederland is de laatste jaren erg naar binnen gekeerd.” Zolang dat geldt, moet het gezegd worden.’

Hij was heel blij met de erkenning: ‘Uit de toekenning van deze prijs – mijn eerste sinds een provinciale LEGO-Award in de jaren tachtig – leid ik maar af dat het toch ook nog geregeld goed kwam.’ ■

Christien van Gool